

премълчани

премълчани

премълчани **мозайки**

премълчани

премълчани

E D O
C H K
O V A

Настоящата стихосбирка е резултат от де конструирането на вече написани поредици от стихове в рамките на 30 годишен период:

„Преход“

„Отсъствие“

„Вариации меланхолия“

„Отново“

Извадени са отделни стихове, части и фрагменти от други. Подредени са в свободна форма, като се играе с размерите на шрифта, удебеляването и наклона на думите с цел да се създаде усещане за пространство. Търсят се визуални и смислови контрасти:

ГОЛЯМО - МАЛКО,

БЛИЗКО- ДАЛЕЧНО,

ТЪМНО - СВЕТЛО,

ТЕЖКО-ЛЕКО

ВЕРТИКАЛНО – НАКЛОНЕНО

Целта е ***да се направи илюстрация на текста със самия текст***

Следва продължение...

Все по самотна и сляпа,
реката и нейното дъно
се сляха.

И тихо е.

Тихо,
никой не чува
шума от водата.

Все по-големи
тръстики растяха.

Тихо е,

зад тишината. . .

Упокойни са шепоти
в тишината разшетали,
засънили криле на нощта.

В приглушените разкази
на застинали трепети

свят сънуван,
сънува Света.

На прах разпръснати вселени
във хаоса ще се **разтворят**
и поривите сънни, извехтели
на думи – пръст ще се престорят.

Промени се дъжда.
Не очаквам
дъгата му.
Във въздишката
СПИ ТИШИНА.

Търсиш разпилени криви
в белотата на прозрачни мисли.
И ще чакаш да прелистиш
следващите празни листи.

*Самата **Тя** е във безкрая,*

докосвате и най-накрая,

*самата **Тя** е бяла стая,*

последната,

безмълвна

права.....

...разнищват се посоките
отплават зад усмивките,
в отчаяните препинателни
полюшват се въздишките
на времето.

Край пътя дреме тишината

и парещата светлина

гальовно милва самотата

на вик затворен – капка от скала.

*Глухарчето се
лута босо*

и полъх търси

да се разнесе...

Унесен лист се рее над тъгата

принесени са всички плодове.

На люлката от „приказна позлата“

Полюшват се самотни стихове.

Говори си: << навън вали >>

Римува някак си речта.

Тиретата са блеснали ками,

а точките

точки..... п у с т о т а

И винаги ще има други,
ще те напускам и отново
ще се връщам в самота.
В нищожните количества от болка
на голямото море от *свобода*.

В ОЧИТЕ *слънчевите плетеници,*
на птиците душите уловени,
прелистваха мечтите отразени
във огледалото на мисълта.

Птицата стои на клона.
Птицата не трепва даже.
С ПОГЛЕДА ТИ
в себе си наднича.
Птицата повдига си крачето.
Птицата крилото си разгъва.
Чуваш ударите на сърцето.
Мисълта ѝ не намираш.
ПТИЦАТА ПОТРЪПВА, ХВАНАТА.
В ноктите на хищника.
Ограбена.
Птицата отвърща погледа.
В себе си наднича.
Трябва ти...
Погледа на хищника.
ТИ ТРЯБВА.

И още миг полето се изгубва,
и сенките политат на ята,
и аз те вдишвам с моите въздишки,
теб - къс от болка -
миг из нищета.

В копринените кости
на ризата съшивам,
от вдъхнат прах,
лазурна тишина.
По-топла самота,
за дните си ушивам
с мига отпита,
глътка красота.

Душата ѝ хартиена въздъхна
и разтревожи многото листа,
събрали се да тръпнат
на хладната земя.
Въздъхна за попилата я влага.
Въздъхна за настъпилия мир.
Въздъхнатата обич бяла,
издъхна в есенната шир.

*Завивката покрила празнотата,
от цветни крџпки време си лежи.
Часовниците спрели на стената
и **чудо** никакво не предстои.*

*Капчуците отмерват перли от тъга.
Пера се реят в спомена за птици.
Жужи мираж.
Поискай да сънуваш.*

**Тялото *мираж* е,
душата е пустиня.**

По реката-сал,
по стъпките-пътека...
Във очите тиха жал.
Отпътувал, неусетил:
стъпките Му - заличени,
салът Му - **отплувал сам...**

*Пее цветето,
жужи за пчелата.*

*Чули мелодията от тревата,
глухарчета танцуват край луната*

Пеперудата **потръпна**,
трепна.

превърна се във врабче,
врабчето във орел,
орела във **небе**.

Затича се детето,
с очи прониза,
най-синьото небе.

В зениците му *трепна*
пеперуда.

Ненужно чака да се съмне
на погледа **потънал ирис**,
та светлината да го зърне
и да се вгледа,
без да види.

* * *

От паяжините обгърнати
въздишките пленени засънуваха.
В очакване и трепет, пребледнели,
за ласките на паяка **бленуваха**.

Изяжда мрака цветните палитри

Всичко се чува шум от думи

с „душите му“,
не му се спори,
с коя да тръгне
и с коя да се пребори.

Прехвърля **поглед**,
затваря мисли,
отсяда в нечий завивки.

И пак е днес
и пак е утро,
ще може мислите
да отлежат
до утре.

Крещят сирените:

- ***моряците ги няма***

и нощите им празни ги сломяват.

Те клетки се понасят

към безкрая – синева безпътна

на кого да кажат:

- ***моряците ги няма. . .***

Не ще намерят спомен

и време да ги търсят

от хоризонта ще надзърнат,

дали не ще се върнат?

- ***ала моряците ги няма.. .***

Сломените сирени,

следи не ще оставят,

очи не ще ги срещнат,

вълни не ще ги галят.

Останали са крехки сенки

та вятъра да ги разсее

и с гласовете им ще пее:

- ***моряците ги няма. . . .***

*Преглъща залъка от сънища,
пропада пребледнял денят.
Унесено небе – люлее се,
притихва в себе си светът.*

Въздъхна.

Как не разбра?
Сред присъстващи,
там и до себе си.
Унесен заспа

и на-ни, на-ни

на - никъде)

Карнавал без лица
в топли шепи се скрили,
немислими слова
с тела причудливи.

на-ни, на-ни на. . .

Няма лодки оттук
и на другия бряг.
Хоризонтът е точка в зеницата.
И дали разбра? –
Беше само вода,
там и до себе си

на-ни, на-ни на. . .

Крачка напред,
протегна ръка
и разля се нощта отзивчиво.

До дъно изпи си съня
И узна,
прегълтнал бе нещо красиво.

Възможно ли е

после-след-когато...

да е

подир-отново-сякаш.

Да се

завърна

където бях,

където

тръгнах,

Сам...

оставих мислите си там,

където бях,

където

се изплъзнах.

Възможно ли е

да е,

без да спра

да се обърна,

заварих мислите си

и надзърнах

ТАМ –

НЕСЪЩЕСТВУВА...

Денят се замисли
за час, за два
върху времето:
и утрото заседна под сянката
на мечтите си
засънува.....
далечни земи – неоткрити следи
и така си отмина.
И обедът затуптя
под ритъма на сърцето си,
разлюля се унесен,
затанцува понесъл се
и така си отмина.
И нощта се залута
по спомени,
стари овехтели образи
да срещне звезди
неотронени
и така си отиде....
Този ден
тих, неясен
и несподелен.....

„Изкуството е шум, напомнящ за същността ти...”

Така те обичам

както листата на плачещата върба

се отронват над подминаващата ги река.

Така те обичам

както виещия се път през полето

лъкатуши за никъде.

Така те обичам

както съня в капките утро

гали косите ми.

Така те обичам

както снега полегнал на хълмовете

се разтапя в пръста.

Така те обичам

както ехото затихващо между скалите

отсъства от погледа.

Така те обичам

за да си тръгна завинаги...

Обичаше...

Душата му бе **искала** така.

Въздъхна, че се припозна,

но продължи...

то там...,

а той отсам...

Сънуваше ...,

че някъде го има...

Погледът стигна отвъд хълма

и там видя „**него**“

Повървя с него, поседя с него

.....и се завърна

към себе си.

*В пясъка е
драмата на една **СКАЛА***

„Не ще го никой разбере,

освен невидимото му небе...”

(в рамките на краткосрочната надежда)

Сама.

Сън засънува

- **Мил,**

сънува

и се усмихва

в теб.

Засънува

- **Тих**

и ще

се свие в теб.

Засънува

– **Вечен**

и ще

зачака в теб.

Да се събудиш,

да се събуди –

да - съмне

сред теб.

Сам.

Усмивките **нарони** в чаша.

Въздишки скрити разпиля.

И капки тишина наниза

в зеницата - съдба.

Попи илюзии от шепи свити.

Завари на завивките дъха.

И колко бяха скъпи дните,

в които и се завеща?

Нямаше я

и се взираше

без очи.

Нямаше я

И се питаше

без защо?

Нямаше я

и се молеше

без лице.

Нямаше я

и се сливаше

без душа.

* * *

Да я зърне?

Да я пита?

Да я има...

Да я убие –

Пролетта !!!

Сънят се **стича** и бавно върви
по следите на сляпото утре.
Утринта открито **мълчи**
и не вижда надежда, заглъхва.
Среща в здрача на **равното** сиво.

Непривикнало - **минало**.
Не изчакало - **бъдеще**.

„Защо да го има, като може да го няма...”

..... Хайдегер

Птицата -

вее вятъра,
храни случайността,
мами пролетта.

Рибата

поглъща океана,
храни тишината,
вика брега.

Сянката

люлее тялото,
храни спомена,
зарича вярата.

Животът –птица,

нахранила се

с риба,

измътила

единственото си

яйце

в сянката

на хвърлената мрежа.

кафе с огризки от молив

Чакай,

да помисли,

да се сети,

да донесе,

да седне.

Чакай,

да види,

да намери,

да вземе,

да се усмихне,

да тръгне...

-Едно кафе, моля!

Огризките от молива са за мене...

Кой си ти

в нощта непозната?

Кой си ти

в безличния ден?

Кой си ти

в мига на омая?

Кой си?

Отмини,

отмини и не спирай...

ще те чакам.

Ще чакам...

Чакам,

ще...

Там където иска да заспи

няма място за сън.

Там където иска да мълчи

няма място за тишина.

Там където иска да е

няма място за нея.

Малка, неуверена сянка

на ръба на любовта.

МУЗА

Да бъде.

Да породи идеята ти за идея...

- Тръпка

- Копнеж

- Отчаяние

Да породи разрушение

- Идеята ти за идеята любов...

Да е музата

зад ъгъла

на твоето отчаяние.

Връзки

Толкова други –

Така сам...

Толкова загледани –

Така зает...

Толкова отсъстващи –

Така останал...

Подмина го,
обърна се
и се засмя.
С очи море
в носталгични
стъпки.
Остави го
с чувство
за нея.
В просъница
на своето
отсъствие.

ПРОСТО Е...

(бръснача на Окам)

В тихото душата му се моли...

- На кого се моли? – не долавя Той

В тихото душата му мърмори...

- За какво мърмори? – не разбира Той

В тихото душата му трепери...

- И защо трепери? –

Сигурно ми е студено.

Зима е – заключи Той...

Толкова мина -

не спира вали.

Толкова мина

- реки...

Толкова близо

не спира вали.

Толкова близо

- таи...

Толкова тихо

под капките дъжд.

Толкова тихо

- влива се време

не спира, сълзи.

Толкова мина

и с мен продължи,

потъна дълбоко,

но не спря да вали...

Мисля те – разтварям те в кафето

Чувствам те – преглъщам аромат

Затварям те – под уморените зеници.....

Танцуваш

мили мой,

танцувай в сянката си. . .

Танцуваш

мили мой,

танцувай в дъха си

Танцуваш

мили мой,

танцувай в аромата си

Танцуваш

мили мой,

танцувай с времето

и без мен - *мили*

и из мен – *мили*

Танцуваш - мой,

Танцувай

Тези които обичат нямат имена,
само субектите на чувствата
имат заглавия:)

Заглавия на романи

Запомних деня...

щом се обърна

и се скри от очите ми,

вплетох те аз в косите си

ЧЕРНИ,

КАТРАНЕНИ,

ДЪЛГИ

Пролет и Есен

ги решех

Лете и Зиме

ги режах

щом се обърна

и срещнах очите ти

нямаше помен от теб

в косите ми

БЕЛИ,

КОПРИНЕНИ,

ТЪНКИ

Запомних нощта...

О...моя сложна неизбежност.

О...неразгадана самота.

В стъпките ти влизам неусетно,
но не зная как да продължа...

Време – Слън – Роса.

И пак Време,

и пак Слън,

и пак Роса.

От сън събуден

в сън се влива...

Приседна

на прага

на неговото отсъствие

Зачака

за среща в копнеж и надежда

Стаи се –

дочу тихи стъпки зад ъгъла

И сърцето заби...

Тичаше и се надяваше,

прегърна го

и не посмя да питаш,

изплъзна се,

отдалечи се от копнежа си -

Той не попита...

Приседна

на прага

на твоето отсъствие

Зад ъгъла

трепнаха

въздъхнаха,

седнаха

на прага

на една илюзия...

За сцена от филм подир един друг живот

в **Него** отсъства,

в **Него** бяга и търси,

в **Него** трепери от страх,

в **Него** се спря.

без Него се **събуди**,

без Него се **усети**,

без Него се **откъсна**,

без Него се **превърна**

в пуст бряг на

самотна реалност

И вече не беше,

а записъства – реална.

И намери това,

в което не вярва.

И без него съзна -

Той и Тя

Не е имало как да ѝ каже:

- **В тази сцена -**

ги е нямало,

даже...

Остана суха
земята МОЯ -
в чуждо тяло я разлях -
душата своя . . .